

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 634
Бања Лука, 23.5.2008. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића као предсједника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Виоланде Шубарић и Дарка Осмића као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца О. Ш., ..., А., кога заступа И. С., адвокат из Б. Л., против тужених О. Д. из Г., ..., кога заступа М. Г., адвокат из Г. и Б. М. из Г., кога заступа Ђ. К., адвокат из Г., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број Гж-2463/03 од 28.12.2005. године, на сједници одражној 23.5.2008. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца се уважава, преиначава се другостепена пресуда Окружног суда у Бањој луци број Гж-2463/03 од 28.12.2005. године, којом је жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена у дијелу којом је тужилац одбијен са вишком тужбеног захтјева (преко 4.295,00 КМ, на име накнаде штете и преко 2.466,00 КМ на име трошкова спора) и суди:

Жалба тужиоца се уважава, преиначава се пресуда Основног суда у Градишци П-552/01 од 20.5.2003. године, тако што се обавезују тужени да тужиоцу умјесто досуђеног износа од 4.295,00 КМ, солидарно накнаде штету у износу од 8.590,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 13.9.2002. године до исплате и умјесто досуђених трошкова спора од 2.466,00 КМ солидарно накнаде трошкове спора у износу од 6.612,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 20.5.2003. године до исплате, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци П-552/01 од 20.5.2003. године обавезани су тужени О.Д. из Г. (у даљем тексту: првотужени) и Б. М. из Г. (у даљем тексту: друготужени) да тужиоцу О. Ш. солидарно накнаде штету у износу од 4.295,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 3.9.2002. године, као и да му солидарно накнаде трошкове спора у износу од 2.466,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 20.5.2003. године до исплате, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења (став 1.). Преко досуђеног износа тужбени захтјев тужиоца је одбијен (став 2.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број Гж-2463/03 од 28.12.2005. године, жалбе странака су одбијене и првостепена пресуда

потврђена (став 1.). Одбијен је захтјев тужиоца за накнаду жалбеног поступка у износу од 687,50 КМ (став 2.).

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду у дијелу у којем је његова жалба одбијена преко досуђеног износа накнаде штете, због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се његова жалба уважити, преиначити првостепена пресуда и у цјелости удовољити тужбеном захтјеву.

Друготужени је у одговору на ревизију тужиоца оспорио наводе ревизије и предложио да се иста одбије.

Првотужени није дао одговор на ревизију нити се Републички тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (члан 390. став 3. Закона о парничном поступку – "Службени лист СФРЈ", бр. 4/77 до 35/91, и "Сл. гласник РС" бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП), који се на основу одредби члана 456. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 58/03 до 63/07, у даљем тексту: ЗППРС) има примијенити у овом спору.

Ревизија је основана.

Предмет спора је захтјев тужиоца којим тражи да му тужени солидарно накнаде штету у износу од 8.590,00 КМ, настале 19.7.2000. године када је првотужени управљајући уназад виљушкарком марке „Линде“ власништво друготуженог ударио у возило тужиоца марке „Форд-ескорд“ регистрован у Републици Аустрији, које је било паркирано испред салона намјештаја у селу Б. власништво друготуженог.

У овој фази ревизионог поступка, спорно је да ли је тужилац паркирањем свог возила испред салона намјештаја чији је власник друготужени, допринио настанку штетног догађаја када је првотужени управљајући уназад виљушкарком марке „Линде“ ударио у његово паркирано путничко возило.

По одредбама чл. 177. ст.2. и 3. Закона о облигационим односима ("Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78 до 57/89 и "Сл. гласник РС", бр. 17/93 до 3/96, у даљем тексту: ЗОО), штетник се ослабађа од одговорности за штету кад је она настала скривљеним понашањем самог оштећеног односно да се одговорност за штету дијели кад су њој допринијели и штетник и оштећени. То правно правило важи кад се за штету одговара било по начелу објективне одговорности било по кривици (чл. 154. у вези са чл. 158, 173. и 174. ЗОО). Околности што је тужилац своје возило претходне ноћи паркирао испред салона намјештаја а не на паркинг простор испред мотела који припадају друготуженом, чије је услуге ноћења тужилац користио кога је приликом доласка у мотел упозорио радник мотела да не паркира свој аутомобил испред салона намјештаја због евентуалне крађе возила већ да га паркира на паркинг простор испред мотела, ни у ком случају се не може ни дјелимично приписати у кривицу тужиоца за настанак штете која је сутрадан причињена од првотуженог који је управљајући виљушкарком уназад ударио у паркирано возило тужиоца.

Према томе првотужени је својом кривицом проузроковао штету на паркираном возилу тужиоца, јер се приликом управљања уназад моторним возилом – виљушкарком није увјерио да такву возњу може безбједно извршити, па стога је његова кривица што је ударио у паркирано возило тужиоца, а никако и допринос тужиоца који је своје возило и поред упозорења радника мотела да возило не паркира испред салона намјештаја, паркирао своје возило.

У овом случају нема подијељене одговорности штетника и оштећеног, па стога су нижестепени судови погрешно примијенили материјално право када су примјеном одредби чл. 192. ЗОО утврдили одговорност тужиоца за накнаду штете у омјеру од 50%.

Нижестепени судови су, према томе, на правилно утврђено чињенично стање погрешно примијенили материјално право када су одбили тужбени захтјев тужиоца прерко износа од 4.295,00 КМ. Ревизија тужиоца је из тих разлога уважена, а нижестепене пресуде преиначене, тако што је одлучено као у изреци ове пресуде (члан 250. став 1. ЗПП РС).

Странка која у цјелини изгуби парницу (тужени) дужна је да противној страни (тужиоцу) накнади трошкове спора (чл. 386. ст.1. ЗПП РС).

Трошковником од 20.5.2003. године тужилац је тражио трошкове спора у укупном износу од 4.932,00 КМ (за састав тужбе 200,00 КМ; за заступање на главним расправама одржаним 22.5., 27.6. и 4.12.2002. године, 29.1, 20.3. и 20.5.2003. године, укупно 1.200,00 КМ; за састав припремних поднеска од 21.5, 19.6. и 30.11.2002. године за сваки поднесак 200,00 КМ; за одсуствовање ван адвокатске канцеларије износ од 480,00 КМ; за паушал 620,00 КМ, и порез на услуге износ од 310,00 КМ, трошкови вјештачења 300,00 КМ, употреба путничког аутомобила на релацији Б. Л. Б. Г. и назад шест пута, укупно 252,00 КМ). Поред ових трошкова тужилац је тражио трошкове жалбеног поступка и ревизионог поступка у износу од 1.680,00 КМ (за састав жалбе 472,50 КМ, одговора на жалбу тужених 275,00 КМ, састава ревизије 600,00 КМ и таксе на жалбу 1.000,00). Суд је усвојио овај захтјев тужиоца налазећи да тужиоцу припадају трошкови спора који се односе на наведене трошкове по члану 6. и 14. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, који се тада примјењивао ("Сл. гласник РС", бр. 45/00).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић